

Užitečný článek o léčitelsví

Andrej Poletajev, biofyzik, doktor matematicko-fyzikálních věd,
akademik Ruské akademie přírodních věd

Chtěl bych odpovědět na otázku o ztrátách pro člověka, který se zabývá léčitelsvím. Nazveme jej operátor. Budu mluvit o své skutečně dlouholeté zkušenosti, protože jsem se zabýval těmito záležitostmi ještě předtím, než jsem se seznámil s Arkadijem Naumovičem a s Igorem Vitaljevičem. Byl jsem členem všech komisí Akademie věd pro zkoumání fenoménů Kulešové, Kulaginové a Džuny.

Co tedy mohu říci? Ano, když člověk začíná bezkontaktní práci, má obvykle kladný výsledek. Ale jestliže neumí pracovat, k čemu dochází? K velmi závažnému vyčerpání. To znamená, že člověku se uleví, ale operátorovi se přitíží a několik dní je zcela vyčerpán. To se děje tehdy, když člověk neumí pracovat. Co znamená „neumí pracovat“? Člověku se chce pomoci. Ale to chce především operátor, díky čemuž uvádí do aktivity své vlastní zdroje a vyčerpává se. A právě to je nesprávné. To znamená chtít správně pomoci, ale nepomáhat tímto způsobem, protože klíč je v tom, že se používají transpersonální zdroje, ale nikoli zdroje osobní. Tehdy žádné výdaje nejsou.

K výdajům takového druhu dochází u mnoha lidí. Například skvělý mladý člověk, Míša Mod'anov, syn Aleny Mod'anové, měl také otřesný případ. Tehdy ležela jeho matka v kómatu v institutu Sklifosovského s rozsáhlou spáleninou. Lékaři řekli, že nevědí, co dělat a dovolili dělat vše, co sami chceme. Byla zcela v bezvědomí. Minulo již mnoho let, ona žije, maluje obrazy. Znamená to, že se nyní cítí lépe než před tím incidentem se spáleninou. Spálenina byla místy čtvrtého stupně. Chápete, co to znamená.

Tehdy vznikla otázka, kdo jí bude pomáhat. Nikdy se neviděla ani s Arkadijem Naumovičem, ani s Igorem Vitaljevičem. Celé léčení proběhlo s jejich pomocí distančně podle její fotografie. A v důsledku toho se její syn začal učit. Nyní už umí mnohé, s Igorem je stále v kontaktu, sám napsal knížku „Technologie zázraku“. A tak sám začal léčit těžce nemocného, který měl finální stádium onkologie. Potom mi telefonuje: „Andreji Igoreviči, mám psoriázu.“ Tak se také stalo, vrhl se pomáhat, vzal na sebe příliš velký úkol, možná pro něj příliš těžký. Byl začátečník a dovednosti mu ještě chyběly. A hned tu byl výsledek – zařídil si psoriázu. Říkám mu, že není třeba vkládat vlastní zdroje, tehdy se na něj nic nepřilípne.

To znamená, že může docházet k takovým situacím, ale je možno jim předejít. Není třeba vkládat vlastní zdroje. Řekněme, že se to dělá z transpersonálního reservoáru.

Rád Vás trochu pobavím veselým příběhem. Před třemi roky jsem pomáhal svým přátelům při opravě bytu a porušil jsem si meniskus. Zvedal jsem těžkou litinovou věc a koleno se mi vyvrátilo na druhou stranu. Obrátil jsem se ke svým učeným přátelům, byli to lékaři vysokých šarží v námořnictvu. Říkají, že to není žádný problém. Vezmou mne do nemocnice, vyndají meniskus a za půl roku bude všechno normální, budu i tančit. Říkám jim, že souhlasím, že za půl roku budu tančit. Ale s tím, že se kvůli tomu musí meniskus odstranit, s tím nesouhlasím.

Do nemocnice jsem nenastoupil a za půl roku stejně všechno bylo normální. Bylo to zcela bez veškerého vypětí. Prostě si promítáte normu, to co bylo dříve, na to co nyní je, a samozřejmě skákat a běhat je třeba s omezením, dokud se ta korekce neukončí. Ale za půl roku jsem již mohl tančit.

Chci ještě říci, že jde o to, že některé věci se budou těm, kdo se učí, zpočátku zdát neuvěřitelnými. Neuvěřitelnost zavrhněte, protože to, na co si máte zvykat, je pozitivní a dobré. A na dobré si člověk zvyká rychle.

Když jsem se seznámil s Arkadijem Naumovičem, dozvěděl jsem se od něj, že si hodlá znovu vytvořit odoperovaný žlučník. Trochu jsem se mu vysmíval, přiznávám se. Ale pochopte, že k tomu faktu došlo. A teď se k tomu stavím jinak. Vy si uchovejte tu trochu skepse, která vám nedovolí příliš fantazírovat, ale zůstaňte nezaujatí. Chápete? Nelze podvádět sami sebe, ale také nelze příliš na někoho spoléhat. Fakta se vám ukážou. Na základě faktů dojdete k tomu, že se sami přesvědčíte, že to funguje. Chápete? Není třeba věřit, není třeba paušálně odmítat.

Přesvědčíte se, a tehdy to bude pro vás stejně jednoduché, jak to říká Arkadij Naumovič. Rád vyprávím o Igoru Vitaljeviči Arepjevovi, který má příbuzné na Krymu a jezdí tam. A tam jsou prostí lidé. Vědí, že když on s někým zapracuje, člověk se uzdravuje. Nepokládají otázky, jestli to může, nebo nemůže být. Oni prostě vědí, že výsledek je. Říkám, že kolem něho je „epidemie uzdravení“. To znamená, že je tam prostě obyvatelstvo, a lékaři tam, když sami nemohou ve většině případů nic udělat, říkají: „No dobrá, jestli to

pomáhá. Naší medicínu to nijak nezkompromituje, protože s tím stejně nic neuděláme.“ Je tam nejvyšší procento úspěšnosti v těch nejtěžších případech. Právě tam, mezi prostými lidmi, jejichž vědomí informaci skepticky nefiltruje.

Čím vyšší vzdělání člověk má, tím je problém závažnější. Například jeden spolupracovník z našeho institutu měl nádor. Igor Vitaljevič s ním začal pracovat. Hned došlo ke zlepšení. Potom se setkal se svým přítelem a radostně mu oznamuje: „Lčím se místo operace takovým skvělým způsobem.“ A ten mu říká: „Prosím tě, copak ses zbláznil? Ty jsi nějaký úplný hlupák.“ A co? Proces korekce se zastavil a tento komentář jej vrhl přibližně o půl roku nazpět. A potom se muselo začít fakticky znovu. To se týká problému, že okolí člověka, tak zvaní „blízci a příbuzní“ mohou sehrát velmi závažnou kladnou roli. Ale přesně tak mohou blokovat úsilí jak samotného člověka, tak i operátora, který se mu snaží pomoci. To je nutno vždy brát v úvahu. Chápete? Laskavá atmosféra naladěná na úspěch, nikoli formálně naladěná na slova, ale skutečné přesvědčení ze strany okolí, to je nejdůležitější složka pro dosažení úspěchu.

Zde jde o to nejbolestnější, protože jsme měli mnoho případů, kdy hraje roli egoistický postoj nemocného: „Vy mě lečte a já budu komentovat vaše úspěchy.“ To se stává. S takovými lidmi je to velmi těžké, protože proces probíhá u takových nemocných pomalu a obtížně. Jde pozitivně, ale jen do takové míry, do jaké se představa člověka mění. Dá se říci, že člověk je rád nemocen. Má rád soucit svého okolí. A právě to ho zastavuje. Říká: „Vy lečte, lečte, a já budu mluvit o všech vašich nedodělcích.“